

den her styrke være uafhængig, og her vil jeg godt bede hr. Per Kaalund om at svare på, hvordan Danmark så vil forholde sig til det, for det må vel være imod det, som hr. Per Kaalund selv siger er Danmarks interesser.

Så vil jeg godt gribe fat i det, som hr. Per Kaalund siger om forbeholdet og spørge: Er det sådan, at regeringen har planer om, at der skal være en folkeafstemning om forbeholdet? For jeg kan høre på hr. Per Kaalund, at hr. Per Kaalund jo reelt ikke går ind for det forbehold. Det er noget med, så længe vi har det forbehold, så længe vi ønsker det forbehold. Det er noget med, at regeringen har en eller anden dagsorden om, at man bevare forbeholdet indtil videre, men lige pludselig vil man gerne lave en folkeafstemning, og så har vi miseren.

(Kort bemærkning).

**Per Kaalund (S):**

Til det første spørgsmål kan jeg henholde mig til min tidligere besvarelse.

Til det andet spørgsmål kan jeg sige, at vi har et forbehold, og det vil blive respekteret. Det er ikke regeringens forbehold, og det er ikke Folketingets forbehold, det er befolkningens forbehold, og det kan i givet fald kun afskaffes ved en folkeafstemning, som jeg ikke ser lige om hjørnet.

Men jeg ville have et gæt på, at på et eller andet tidspunkt i en fremtid vil der komme en afstemning om disse ting. Specielt når der viser sig eksempler på, at EU går ind i konstruktive opgaver, f.eks. på Balkan eller andre steder, for at løse nogle opgaver, og at Danmark som det eneste ud af op imod 30 lande ikke kan deltage i løsning af disse opgaver, hvor Danmark i øvrigt har været meget kendt og meget anerkendt for sin deltagelse i løsning af kriseopgaver på forskellig vis. Det kan vi altså ikke med vores forsvarsforbehold, og det vil på et tidspunkt givet stå lidt tydeligere.

**Anden næstformand (Henning Grove):**

Hr. Svend Aage Jensby som ordfører.

**Svend Aage Jensby (V):**

Hvis det er udtalelser fra general Hägglund, som har givet anledning til Dansk Folkepartis forespørgsel, så synes jeg, det er en skam, for de udtalelser, som jeg har set refereret, misfortolker hr. Skaarup.

Men lad mig give et kort tilbageblik, som jeg tror også vil være gavnligt at hr. Skaarup kender.

Allerede i NATO's strategiske koncept i 1991 lagde man op til en øget europæisk indsats på det forsvarspolitiske område. Det vandt amerikansk støtte på NATO-topmødet i Bruxelles i 1994 og på NATO-udenrigsministermødet i Berlin 1996, hvor man stillede NATO's aktiver til rådighed for dengang WEU-ledede operationer. Samtidig blev det slået fast, at det stadig væk var NATO, der var fundamentet for det kollektive forsvar.

Den helt centrale vedtagelse skete imidlertid på NATO-topmødet i Washington i 1999, hvor hr. Skaarup kan se, hvorledes det i punkt 9 hedder følgende – og det er altså NATO-topmødet med USA:

Vi byder den fremdrift velkommen til styrkelse af en fælles europæisk politik på sikkerheds- og forsvarsområdet, der har fundet sted med Amsterdamtraktaten, og de tanker, der siden da er fremsat i WEU og efter Saint Malo-erklæringen. Det er en proces, som har betydning for alle allierede. Vi bekræfter, at en stærkere europæisk rolle vil øge livskraften i vores alliance i det 21. århundrede, som udgør grundlaget for dets medlemmers kollektive forsvar.

Så stilles der en række forudsætninger op, og disse forudsætninger har tidligere hr. Kaalund og udenrigsministeren været inde på, nemlig at der ikke må ske en duplikering, ikke-NATO-medlemmer, men EU-medlemmer skal inddrages, der skal bruges adskillige, men ikke adskilte NATO-aktiver, og der skal sikres flest mulig konsultationer mellem NATO og EU.

Sådan er forudsætningerne stillet op, og hr. Skaarup vil kunne se fra EU-topmødet i Helsingfors, topmødet i december 1999, at man dér faktisk ordret anvender disse forudsætninger, som blev vedtaget på NATO-topmødet.

Det er forudsætninger, som vi også i mit parti lægger afgørende vægt på, som man har gjort det fra amerikansk side, for selvfølgelig skal der ikke bygges sideordnede, bureaukratiske systemer op, det afgørende er kapaciteter. Denne udvikling fra Helsingfors er fulgt i Feira og senest i Nice i december i år.

Baggrunden for hele udviklingen af ESDP er jo netop de erfaringer, man gjorde på Balkan, hvor USA stod for 80-85 pct. af operationerne, og hvor i øvrigt forsvarsminister Cohen fremhævede det uholdbare i for NATO, at der var så stor forskel på kapaciteterne.